Ч. 263. Субота 23 падолиста (6 грудня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 6 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Робітничі розрухи в Росиї. — Туреччина реформує ся).

Вчера видано урядовий комунікат німецких послів з Чех, що належать до сторонництв: поступового, людового, аґрарного і вірноконституцийної шляхти в справі уладженя відносин на поли внутрішного і вншного уживаня урядового язика як при властях державних так і автономічних в Чехах. Як каже комунікат, дійшло вже майже до порозуміня щодо проекту закона в справі язика про властях автономічних, а в наслідок розмежованя округів чисто німецких і ческих, як також в наслідок відновленя давнійшої гадки утвореня державних і автономічних окружних властий дано можність управильненя язикових відносин. Дальше подає комунікат подрібні інформациї о проекті утвореня окружних урядів, яко по середині інстанциї між намістництвом а старостами, о установленю круга діланя і орґанізациї репрезентаций окружних разом з виборчою ординациєю, вкінци розбирає подрібно язикове питанє.

Росийский „Правит. Вестнік“ доносить: Дня 17 падолиста застановило роботу около 3000 робітників занятих в зелізничих варстатах в Ростові над Доном і зажадало від заряду зелізниці скороченя часу праці, підвисшеня платні і віддаленя кількох майстрів, причім заявили, що лише в таким случаю приступлять знов до роботи, коли ті їх жаданя будуть увзгляднені. Дирекция зелізниці відповіла, що завідомить о тих жаданях міністерство комунікаций. Позаяк робітники поводили ся спершу спокійно, не заряджено против них надзвичайних средств. Дня 20 падолиста заявлено стрейкарям, що міністерство не прихилило ся до їх жадань, а то тому, що они застановили роботу не постаравши ся попередно о придбанє полекший в дорозі законній. Відтак візвано робітників, аби предложили свої рахунки і глядали собі деинде роботи. Зелізнича власть дала робітникам речинець до 24 падолиста і заявила, що кождий буде віддалений, коли того дня не верне до роботи. То дало привід до розрухів. Робітники зібрали ся на збори, а візваня поліциї, аби розійшли ся, не услухали. Візвано козаків, аби їх розігнали, але товпи робітників стрітили войско градом каміня і ранили офіцира та девятьох козаків. Коли візване команданта войскового, аби робітники поводили ся спокійно, остали безуспішні, одержали козаки приказ стріляти. По першім вистрілі робітники розбігли ся, полишаючи на місци двох убитих і 19 ранених, з котрих двох померло ще того самого дня в шпитали. Такі самі розрухи проявили ся в поблизькій від Ростова стациї Тихорецка. Дня 29 падолиста зібрало ся около 1000 страйкуючих робітників, і помимо кількократного візваня, не розійшли ся, а обкинули войско камінем. Войско ужило оружия і робітники розбігли ся, полишаючи 17 тяжко ранених а 12 легко. Крім того за опір власти арештовано 102 робітників. Що-до тих розрухів заряджено окреме слідство.

Вчера оповіщено урядово султаньске іраде о нових розпорядженях для европейских провінций Туреччини. Ті розпорядженя постановляють між иншими, що жандармерия має складати ся з магометан і християн; комісарями поліциї і аґентами будуть іменовані магометани і християни, що уміють читати і писати. Директори публичних робіт будуть на ново іменовані. Система примусових робіт коло доріг полишить ся незмінена. Пять процент доходів з кождого вілаєту призначує ся на публичні роботи. Місцевости, що числять понад 50 домів, одержать народну школу. Число шкіл в кождім окрузї буде помножене. Всюди будуть утворені нові судові трибунали після нового орґанізацийного закона, а дотеперішні закони дотикаючі вибору су-

7)

МАРОККО.

(Дальше.)

III.

З Альказару до Ляраш. — Місто Ляраш. — Европейска фабрика жовтих і червоних „папучів“. — Гора Шуміш і сліди старого міста на ній.

(Дальше).

Читателі може вже зміркували з попередного, як німецкий подорожник звертає дуже пильно увагу своїх земляків на всілякі обставини промислові і торговельні в Марокку, як їм показує дорогу та подає всілякі ради, словом, таки тягне їх за полу до сего краю. В слідуючім побачимо, як він таки просто дораджує до забраня краю, до окупациї, котра очевидно могла би найлїпше тоді наступити, як би в Марокку були вже німецкі кольоністи, бо тоді можна би сьміло покликати ся на межинародне право, і сказати, що забране чужого краю есть лиш бороненем інтересів своїх піддатих. То єсть характеристика теперішної заборчої політики великих держав европейских: насамперед лїзе ся до чужої хати, а відтак бере ся до помочи „межинародне право“ і вмовляє ся в цілий сьвіт, що боронить ся своїх інтересів в чужій хатї, і наконець забирає ся чуже майно на власність.

В Ляраш — каже наш подорожник дальше — далась би дуже добре завести також прядільня вовни, якої ще в цілім Марокку нема анї одної. До такого підприємства мусїли би взяти ся фахові знатоки і добре все обчислити. Така фабрика, без всякого ризика, давала би тут 110 процент чистого зиску. Дуже дивна річ, що тут нема ще доси фабрики лїмонади, і то анї в Ляраш, анї в Альказарі, хоч тут з самої природи річи, задля великої спеки і браку доброї води до питя, єсть великий попит за осьвіжаючими напитками та й можна би звідси найлїпше покривати великий споживок у Фезї, головнім місті краю. Переважна часть европейских поселенців в Ляраш жиє тут з господарки рільної, котра, що правда, дає иноді великі зиски, але й сполучена з деякими клопотами та й немалим ризиком. Саранча і зараза на худобу, то найбільші нещастя для марокканьского господаря рільного. Страшна зараза лютила ся н. пр. в 1884 роцї. Мому господареви в Ляраш лишило ся тоді з 500 штук рогатої худоби всего лиш 60 штук, а з 3000 овець лиш 80! Майже що вечера прийшов якийсь із его пастирів та віддав єму пастирску булаву яко послїдний останок з повіреного єму стада.

Та й в Ляраш минули вже давно часи маврийского фанатизму. Жінки, у котрих на темно-брунатних раменах видко майже завсїгди синї, тиовані знаки, ходять зовсїм без заслони. Мужчини поступають супротив Европейців майже без вимки дружно і прихильно, а при кождій нагоді можна почути, як они висказують ся за европейскою окупациєю Марокка. Розумний Мавр, по холодній розвазї, приходить така сам із себе до переконаня, що під впорядкованою і справедливою европейскою управою було би єму, як під взглядом его майна, так і під взглядом особистої безпечности, далеко лїпше, як під лютим і самовільним панованем его султанів і панів. Він видить примір на недалекім Альжірі. — Щоби взяти Ляраш — сказав менї одного разу впливовий Араб, — не треба більше, як щоби яка небудь европейска держава стрілила раз з одної однїсенької пушки; скоро би лиш стрілила, то ми би зараз і самі нагнали до чорта наших пашів. — Я не сумніваю ся анї трошки — каже наш подорожник — що ті характеристичні слова передають правдивий настрій в краю, який проявляє ся нинї майже у всіх портових містах та на богатих і урожайних рівнинах.

Ославлений маврийский фанатизм, страшний як за давних часів, проявляє ся ще лиш в столицях краю, у Фезї та Маракеши, а також в трудно приступних гірских сторонах в глубині краю, де зухвалі і дикі племена не сходять ся майже зовсїм з Европейцями і де люди через бунти против султана та через безнастанну кроваву борбу між поодинокими племенами так привикли до борби і війни, до убийства і проливу крови та грабежи, що они би не борзо того позбули ся. Але скоро Европа познакомить ся близше з богатством мінералів в тих горах, де они жиють, то й тоті неусмирені племена з часом нагнуть карки під ярмо европейскої цивілізациї, хоч і бу-

дових урядників будуть знесені. Урядники повинні рівно справедливо відносити ся до обох віроісповідань. Укінчені слухачі прав мають в суді першеньство. Судові трибунали будуть цілком независимі. Переведене тих заряджень поручено ґенеральним ґубернаторам.

Новинки.

Львів дня 5 го грудня 1902

— **Перенесеня.** Міністерство торговлі перенесло старшого контрольора почтового Каміля Сейфріка зі Станиславова до Львова. — Є. Е. п. Намістник переніс концепіста Намістництва Романа Третяка з Тарнова до Ясла.

— **Міністерство війни** розпорядило сими днями, щоби в корпусних командах І. Х. і ХІ., т. є. кракіскім, перемиским і львівскім, де стоять залогами вояки руского обряду, обходжено по можности слідуючі сьвяточні дні: Трех сьвятих, Різдво сьв. Івана Хрестителя, сьв. Димитрия, арх. Михаїла, великодну Пятницю і третий день Воскресения. Стало ся то на представлене львівского митрополичого ординарияту.

— **З ц. к. зелізниць державних.** П. Міністер зелізниць державних поручив старшому ревідентови Йосифови Люксови, контрольорови транспортів дирекциї в Кракові, управу відділу для служби торговельної в дирекциї в Станиславові, і переніс зі взглядів службових комісаря машин Антона Добруцкого з Відня до округа управи руху в Чернівцях.

— **Конкурс** на посаду рахмістра з платою 1400 кор. річно, 20% додатком і правом до емеритури, розписує заряд міста Жовкви з речинцем до 15 грудня. Кандидати мають виказати ся іспитом державним з рахунковости, однорічною практикою в касовій службі, не переступленим 40 роком житя і евентуально зложити кавцию в висоті річної платні.

— **З Черновець** доносить „Буковина“, що посол Пігуляк вернув із санаторії дра Лямана здоров до Черновець і виїхав минувшої неділї до Відня на засїданя ради державної. Пос. др. Стоцкий виїхав в понедїлок до Відня і пробуде там цїлий тиждень, яко член державної ради зелізничої, котрої засїданя тепер відбувають ся.

— **Населенє Буковини.** Після спису людности з 1901 р. число населения Буковини виносить 723.504 душ, з чого припадає на Русинів 297.798, Румунів 229.018, Нїмцїв 159.486, Поляків 26.857, Угрів 9.216, Чехо-Словако-Моравцїв 596, Італїянцїв 119, Словінцїв 108 і Сербо-Хорватів 6. З того живе в Чернівцях 65.767, а то: 13.030 Русинів, 9.400 Румунів, 34.441 Нїмцїв, 8.601 Поляків і 295 инших народностий. Після віроісповіданя було: гр.-правосл. 500.262, римо-кат. 86.556, греко-кат. 23.388, вірм.-кат. 439, старо-кат. 10, вірм.-правосл. 381, еванг.-авсбурґс. 8.383, гельв. 889, лютер 1, липованьскої секти 3.544, жидів 96.150, магометанцїв 3, а 49 инших віроісповідань. Безвіроісповідних є 40.

— **З Яворова** доносять, що там арештовано онногди „директора“ тамошного „Кредіт-Фербанду“, Макса Мецгера і відставлено до арешту. Говорять, що той директор любив на чужих векслях робити з менших сум більші, і так н. пр., коли хто позичив 30 корон, то директор дописав ще нулю і зробив з того 300 корон, а відтак реесконтував так змінений вексель в Перемишли. Касу і книги сего кредитового товариства запечатано, а судия забрав ся до дальшого слїдства.

— **Огнї.** В селї Горпині коло Камінки вибух онногди огонь і згоріло до тла десять загород селяньских, церков і приходство. — В ночи з понедїлка на вгорок займила ся кузьня в одній із копалень на Волици і згоріла до тла. На щастє не було вітру і огонь не розширив ся дальше.

— **Страшне нещастє підчас вінчання.** З Тоґаг на Угорщині доносять про страшну подію. Минувшої неділї в само полудне відбувало ся в тамошній православній церкві вінчане греко-православного богослова Сильвія Влади з панною Сидонією Брацїян. Гостий весїльних зійшло ся було дуже богато, а після тамошного звичаю стояли дружки і дружби з запаленими сьвічками коло молодих. Як-раз скінчила ся була церемонїя вінчаня, коли легка сукня молодої заняла ся від сьвічки і нещаслива станула в одній хвили в поломіни. Всї, що стояли близько горіючої, кинулись єї ратувати і при тім заняла ся одїж ще на двох дружках. Серед страшенного заколоту удало ся молодому здерти горіючу одїж зі своєї жінки, але она так вже була попечена, що єї непритомну принесено до дому. Рани обох дружок суть дуже тяжкі але не смертельні. Нещаслива молода мимо лїкарскої помочи померла ще в ночи з неділї на понедїлок.

— **Краєвий союз кредитовий** відносить ся з просьбою до всїх інтересованих, що хотїли би набути землю, щоби єму донесли: кілько наміряють набути ґрунту, кілько орного поля, кілько пасовиска, а кілько лїса, за яку цїну, який капітал можуть зараз зложити, а яку би евентуально хотїли засягнути позичку на намірене купно. Інтересовані, що мають до позбуття маєтности більші або менші, зволять подавати: кілько моргів поля числить посїлість, кілько орного поля і якої кляси, кілько пасовиска, кілько лїса, кілько жадають та які довги є до сплати і на яких условинах. Усї предложеня належить зголошувати на адресу „Краєвого Союза Кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, І. пов.

— **Огнї** Дня 27 падолиста с. р. згоріли в Білинцї, потіта самбірского 6 загород селяньских, а огонь займив ся від шопи Иосифа Гозияса, начальника громади. Шкода виносить загалом 6296 К. а була обезпечена на 4626 К. Єсть подозрінє, що Гозияс сам підпалив свою шопу, щоби дістати значну понад вартість обезпечену суму. — В Сицикові, повіта львівского, згорів дня 26 падолиста до тла млин Івана Мулькевича, а шкода 5000 Кор. була обезпечена на 4400 К. Огонь займив ся внаслїдок злої будови комина.

— **Скупав ся в Полтві.** Маґістратскій робітник змітаючи сніг до Полтви на краківскій площи, лишив канал отвертий, а переходячий туди Ісаак Печеник вправ крізь отвір каналу до Полтви і не лиш скупав ся серед зими, але й потовк ся сильно на вибетонованім днї потока. Треба аж було кликати сторожу пожарну, щоби єго витягнути шнурами з каналу.

дуть скреготати зубами, а коли не схотять, то будуть мусїли щезнути з лиця землї. Нинї ще уважають они білого нїби за зьвірину, котру вільно кождому убивати. Але той невидержимий стан не може і не буде довго тревати на глум Европі. Просторі сторони Марокка суть ще нинї для Европейця так добре як би й зовсїм неприступні, але й в так само великих частях краю може він нинї займати ся своєю роботою з такою самою особистою безпечностию, як і в полудневій Европі. Культура поступає дуже борзо наперед, а релїґійний фанатизм не був ще нїколи в силї здержати єї на довший час.

Недалеко від Ляраш єсть гора Шуміш, до котрої можна легко дістати ся, найлїпше підплисти лодкою, бо ідучи пісковим надувом може чоловік дуже втомити ся. Гора піднимає ся дуже живописно високо в гору і цїла засипана величезним грачастим камінєм та вкрита густими корчами, з поміж котрих вистають поодинокі високі дерева. Тут очевидно стояло колись старе місто. Якийсь француский археольоґ сидїв тут через три місяцї і за специяльним позволенєм султана робив тут розкопи. На сїй горі знаходжено здавен давна дуже богато римских гроший. Тут знаходять ся великі, по части добре ще удержані розвалини, а дехто каже, що то ще останки фенїкійского міста, але після мого неміродайного погляду походять они з далеко пізнїйших часів, мабуть з часів вандрівки народів. У синім воздуci лїтають всюди великі хижі птицї, котрим за поживу служать крілики, яких тут величезна маса. Єсть то прекрасний кусень землї, повний тихої, але дуже притягаючої романтики. Довго, довго лежав я тут на горі серед пахучих цьвітів в задумчивій дрімотї, підчас коли високо надімною лїтав орел в маєстатичнім спокою а день в корчах відозвав ся соловейко любим, солоденьким голосом, мов менї на привіт із зеленого лїса моєї далекої вітчини.

IV.

З Ляраш до Рабата. — В марокканьскім дуарі. — Марокканьский пир і чай з мяткою. — Мегедія. — Мельонові поля і виноград. — Рабат-Сале. — Касаблянка і житє в нїй.

Дорога з Ляраш до Рабата належить до найприкрійших в цїлім Марокку і длятого европейскі подорожні їдуть нею хиба лиш виїмково і з якоїсь конечної потреби. Форсовним маршом треба їхати чотири днї. Польованє на птицї по багнах в сих сторонах так мене задержало, що я аж шестого дня станув в Рабатї. По дорозї нема де переночувати (з виїмкою Мегедії) і длятого треба розкладати намети. Насамперед їде ся через поля, що належать до Ляраш; пишна, глинковата земля, але зле оброблена. Відтак ідуть филясті пасовиска, по найбільшій части червоний пісок. Місцями творять корчі досить великі гущавники, що подобають трохи на лїси; до того приходять денеде високі дерева і буйна папороть. На таких місцях перебувають звичайно вуглярі, тоті смертельні вороги лїсів в горах Атляс. Марокканьскі султани зробили дуже нерозумно, що заказали добувати камінне вугле з богатих покладів в своїм краю і тим змусили людий уживати лиш вугля з дерева а через то нищити лїси.

Околиця межи Рабатом а Ляраш визначає ся в першім ряді великими морскими охабами, що тягнуть ся вздовж берегів від півночи на полудне. Межи ними а морем суть пісковаті надуви; в глубш краю від тих охаб видко пасма гір, вкриті лїсами, в котрих росте дуже богато коркових дубів. В тих горах жиє дуже дике племя берберске. Води до питя нема нїгде доброї а для Европейця она таки просто шкідлива. В сторонах сухих управляють головно кукурудзу (поля були дуже зарослі бурянами) відтак пшеницю, ячмінь, мельони і огірки.

На перший нічліг станули ми в дуарі Дженафда. Жителї того села показали ся для нас дуже прихильні, але й незвичайно цїкаві та влізливі. Найбільше їм сподобала ся моя спіритусова кухня: доказ, як мало заходять Европейцї в сї далекі сторони. А вже найбільшу радість мали з того, коли я на другий день рано убирав ся і щіточкою мив зуби; коли я скінчив чистити зуби, всї аж крикнули з утїхи і плеснули в долонї. Всї дуари, через котрі я переходив на сїй дорозї, лежали в половинї висоти невеличких горбів і виглядали один як другий. Для забезпеченя від якогось нічного нападу суть они квадратові і обведені довкола широким і глубоким окопом. До такого села єсть вхід лиш з одного боку, котрого стережуть дуже недобрі пси і треба добре від них обганяти ся, заким можна увійти до села. Крім тих простих брисїв держать ще гутешні Араби хортів красної породи, котрих уживають до польованя.

В серединї межи окопами стоять поодинокі хати, розставлені півколесом, а на самій серединї межи хатами єсть великий майдан, де на ніч зганяють худобу. Коли який чужинець зайде до села, а єго тут радо приймуть, то він на тім майданї ставить собі свій намет. Хати в дуарі суть дуже прості і ще найлїпший захист дають від спеки, але коли настане дощ, то в них трудно висидїти. Они круглі і трохи більше як в хлопа високі, иноді значно низші, пороблені з бамбусових колів і загороджених галузєм. Зверха на таку хату приходить неперемакаюче полотно, якого уживають до наметів. Вікон нема; суть лиш двері, котрими також і дим виходить з хати. Богатші мають по кілька таких хат, котрі тоді стоять одна коло другої. В серединї такої хати єсть звичайно повно сьмітя і бруду та всїлякого плюгавства і я би не радив нїкому Европейцеви там ночувати, або хоч би лиш довше там посидїти.

— **Щастє на сьмітю.** До сторожа Стефана Вορобля, в камениця під ч. 8 при ул. Чарнецкого прийшов якийсь студент і сказав, що він згубив лист, котрий має для него вартість 40 корон, та припускає, що Воробель вимів єго разом зі сьмітєм. Воробель взяв ся шукати за листом на сьмітнику і замість листу знайшов стару мошонку, в котрій було 280 К. Щасливий знахідник зложив гроші на поліциї і застеріг собі заплату знахідного.

— **Тайна московского готелю.** Недалеко двірця зелізничого в Москві єсть цілий ряд другорядних готелів, заїздних домів і умебльованих комнат. Сими днями — як доносять „Бірж. Вєдом.“ — властитель одного з тих готелів, що мають не конче добру славу, продав свій дім, а новий властитель забрав ся до основної направи купленого готелю. В одній із комнат, що припирала до помешканя давного властителя, знайдено дошки в помості, котрі давали ся підносити, а під ними був вхід до тайної пивниці. Дальші розсліди показали, що там були тайні двері, котрі отвирали ся, скоро було потиснути на укриту пружину від сторони помешканя давного властителя. Повідомлена о тім поліция явила ся на місци і взяла ся зараз до розсліджуваня тайної пивниці. Коли комісия зійшла по добре удержаних сходах, опинила ся в просторій комнаті, повній всілякої старої драни, подертих шкіряних куферків і торб до подорожи, старого одіня, всілякого зеліза і множество людских костий. По одіню можна здогадувати ся, що оно походить зперед яких двайцять або трийцять літ. Поліция зажадала зараз виясненя сеї загадки від попередного властителя, але той не умів нічого сказати, бо купив той готель ледви десять літ тому назад і через той час не казав ані разу єго відновляти як раз в тій части, і о тайних дверех не знав нічого. Поліция пошукує тепер за давнійшими властителями. Здає ся, що то була нора якогось розбійника, котрий приймаючи гостий, скоро добачив у них грубі гроші, убивав їх і затягав до тайної пивниці, і так затирав всякий слід за своїми жертвами.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого товариства кредитового урядників і сьвященників,** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць падолист 1902.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		7.544 11
2. Фонд резервовий		400 15
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан з поч. падол.	31.969 86	
б) вложено в падолисті	7.485 85	
разом	39.455 71	
в) винято в падолисті	1.650 35	
Позістає з кінцем падолиста .		37.805 36
4. Сальдо побраних процентів		1.372 81
5. Побрана провізия від посередництва в обезпеч. жит. . . .		38 17
6. З рахунку ріжних сторін . .		66 23
7. Сальдо коштів адміністрациї .		172 14
Сума . .		47.398 97

Стан чинний:

1. Пожички уділені на скрипта і векслї:	Кор. сот.	
а) стан з поч. падол.	32.508·86	
б) уділено в падол.	10.014·—	
разом .	42.522·86	
в) сплачено в падол.	5.057·31	
Стан з кінцем падолиста . .		37.465 55
2. Льокациї в тов. кред. і банках		7.750 —
3. Движимости		401 40
4. Кошти заснованя		694 81
5. В щадниці почт. (оборот чек.)		181 11
6. Готівка в касі з днем 30 падол.		906 10
Сума . .		47.398 97

Членів прибуло 18, убуло 0, остало з кінцем падолиста всіх членів 190 з 213 деклярованими уділами в сумі 10.650·— К.

Уділ членьский 50 кор. платний також ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі і опроцентовує їх по $4\frac{1}{2}\%$; пожички уділяє на 7%.

Також посередничить тов. в заключуваню обезпечень житєвих всякого рода.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 грудня. Мінїстер скарбу ґр. Бем-Баверк мав вчера у Є. В. Цїсаря довшу авдиєнцию. Та авдиєнция стоїть в звязи з розпочатєм нових переговорів угодових з Угорщиною.

Відень 5 падолиста. Wiener Allg. Ztg. доносить: Турецке правительство, дізнавши ся, що македоньский конґрес має зібрати ся у Відни коло 15 грудня удало ся за посередництвом свого амбасадора у Відни до ґр. Ґолуховского з запитанєм, чи австрийске правительство дозволить на конґрес. Ґр. Ґолуховский відповів, що правительство на конґрес у Відни не дозволить, однако не може спинити приватного з'їзду членів македоньского комітету.

Відень 5 грудня. Німецка поступова партия на вчерашнім засїданю приймила до відомости вислїд нарад німецких послів з Чех, а так само і партия людова з тим застереженєм, що ухвали тих послів мають вагу лише для Чех.

Атени 5 грудня. Вчера вечером лучили ся тут уличні демонстрациї, котрі стоять в звязи з кабінетною кризою.

Курс львівский.

Дня 4-ого грудня 1902.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	536·—	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	300·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	556·—	565 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95·50	96 20
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—·—
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}\%$	100·—	100·70
$4\frac{1}{2}\%$ листи застав. Банку краєв.	101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	97·20
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	96·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·90	96·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·80	99·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	102·70
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}\%$	100·30	101·—
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·30	97·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·30	97·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	82·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	55 —	56·—
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·40	27.75
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	70·—	74.—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	18·90	19.90
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·8	5 —

Взагалі жителі сих сторін дуже бідні. Одиноким їх богатством то стада худоби. Навіть менше зажиточні мають звичайно около 100 штук красної худоби, але при тім нема нераз і в цілім селі тілько готових гроший, кілько би треба заплатити за одну корову. Жителі других дуарів, через котрі мені приходило ся пізнійше переходити, держали ся дуже осторонь, хоч і не виступали ворожо. Не хотіли нічогісенько продати навіть за великі гроші.

Зато приняли нас дуже щиро в маленькім дуарі Менесра день їзди від Рабату. Ледви що ми позлазили з коний, як нам вже й принесли в дарунку повну миску сьвіжого молока і цілий кошик яєць. Коли я відтак уставив свій намет і трохи в нім упорядкував ся, зійшли ся всі мужчини з цілого села з коновочками, з посудинами на вуглє та мальованими склянками і розпочало торжественне питє чаю. Поважний старенький шейх (начальник громади) запарив власними руками пахучого чаю, посолодив добре та й для ліпшого смаку додав ще мятки. Потім відбув ся пир, котрий на другий день ще поправлено. Всї страви подавано на великих, ріжнобарвних тарелях красно виплетених із соломи, а гості сідали довкола них на розстелених коврах. Ножів і вилок, розуміє ся, не було; всї брали собі пальцями, але за кождим данєм мили собі руки. Найпишнійшою справою на сім пирі була знана в цілім краю страва „кускус“, знаменито зладжена кукурудзяна каша з молоденькими курятками. По пирі подано ще воду до виполоканя рота зовсім так, як на великопаньских обідах в Австриї або в полудневій Німеччині з тою маленькою ріжницею, що воду принесено у ведерци, з котрого поять коні. Підчас обіду гості страшно були розбалакали ся, бо то тут належить до доброго тону, щоби тим показати, що страви кождому дуже смакують. На конець всї ще й позакурювали собі люльочки, а коли пішла весела гутірка показали мені ще й бурштин, який тут иноді викидає море. Він, що правда не такий красний, як той, що єго добувають у всхідних Прусах.

День дороги перед Рабатом переїздили ми через місто Мегедія. Перед тим містом треба перевозити ся лодками через широку ріку; цілих чотири години мусїли ми стояти в спеці на піску, заким перевізникам на другім боці ріки схотіло ся нас перевезти. При такім перевозї повно забавних і живописних сцен, повно криків та гамору і диких рухів. А причину до того дає висаджуванє норовистих мулів на лодку; тут не приставляють кладок до лодки, лиш зьвірята мусять трохи лізти у воду а відтак скакати до лодки. Що при тім бувають нерідко і нещастя, видко по тих многих костях з довгоухих, що біліють ся на березї. Декотрі мули розуміють ся вже добре на такім перевозї і скачуть дуже зручно, але декотрі кидають собою як скажені у водї і треба добре накричати ся і набити ся їх, аж они зважать ся скочити до лодки.

Мегедія єсть нині нужденного дірою повною бруду і смроду та складає ся лиш з плетених хат і ліпянок, межи котрими знаходить ся кілька будинків з цегли, що подобають більше на якісь розвалини. Але колись мусїло то бути велике місто. Того кажуть здогадувати ся величезні мури, які окружають місто, а межи котрими шість таких Мегедій могло би поміститися. А вже таки справдї величавою і красною єсть стара брама, до котрої доходить ся стрімкою, в скалї викованою стежкою. Ті горді укріпленя міста походять ще з тих часів, коли Портуґальці в часах найбільшої їх сили, мали всюди вздовж марокканьского побережа свої сильно укріплені оселї торговельні. Позаяк в містї не було нічогісенько замітного, то ми поїхали дальше.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кре[illegible]

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).